

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4282/2018
22.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, др Илије Зиндовића и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца "АА" ДОО ..., чији је пуномоћник Гавра Димитријевић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа Радивоје Зекић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7839/16 од 29.03.2018. године, у седници одржаној 22.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж 7839/16 од 29.03.2018. године и пресуда Основног суда у Вршцу П 549/16 од 27.09.2016. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П 549/16 од 27.09.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на име накнаде дуга исплати појединачне наведене месечне износе у том ставу изреке, са припадајућом законском затезном каматом, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 203.250,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7839/16 од 29.03.2018. године, ставом 1. изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Вршцу П 549/16 од 27.09.2016. године. Ставом 2. изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и битне повреде правила поступка.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, између тужиоца и пољопривредног добра "ВВ" ББ, закључен је уговор број 1140/2013 дана 27.05.2013. године, ради регулисања међусобних права и обавеза у вези испоруке пропиленског везива тип 130 и пропиленског везива тип 750. Чланом 2. уговора предвиђено је да је укупна вредност посла без обрачунатог ПДВ-а 67.395,00 евра односно 80.847,00 евра са ПДВ-ом. Чланом 3. је предвиђено да ће за испоручено пропиленско везиво тужилац сачинити отпремницу најмање у два примерка од којих је један примерак за купца. Чланом 4. уговора купац се обавезао да ће продавцу робу из члана 1. назначеног уговора плаћати у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан уплате у року од 60 дана од дана преузимања пропиленског везива. Уговор је потписан од стране продавца – овде тужиоца и купца. По основу испоручене робе, а на основу отпремница издате су фактуре у одређеним износима и временом доспелости. Тужилац је туженом доставио извод из отворених ставки на дан 30.11.2013. године на износ од 12.557.592,96 динара и износ од 11.014.586,56 динара, а тужени на то није одговорио. У току поступка обављено је вештачење од стране вештака економске струке Владана Крстина, па је утврђено да је висина дуга туженог према тужиоцу од почетка 2013. до краја 2014. године по основу закљученог уговора у висини од 11.014.586,56 динара законска затезна камата на измирили дуг од дана валуте сваке обавезе наведене у фактури па до дана израде налаза је у висини од 4.745.130,02 динара. Пољопривредно добро "ВВ" ББ ... на основу решења Агенције за привредне регистре БП 6106/2014 од 28.01.2014. године је брисан из регистра услед промене правне форме у правну форму привредног друштва у "ВВ" ДОО

При овако утврђеном чињеничном стању, имајући у виду да је пољопривредно добро "ВВ" ББ брисан из регистра услед промене правне форме у правну форму привредног друштва "ВВ" ДОО које је правни следбеник пољопривредног добра "ВВ" ББ је исто преузело сва права и обавезе предузетника насталих пословањем предузетника до тренутка оснивања тог привредног друштва, па налазећи да на страни туженог постоји недостатак пасивне легитимације то је тужбени захтев одбијен као неоснован јер је тужба у овој правној ствари поднета 30.11.2015. године када је пољопривредно добро "ВВ" престало да обавља делатност.

Другостепени суд је прихватио такво правно становиште првостепеног суда и потврдио првостепену пресуду, налазећи да је чланом 92. став 1. Закона о привредним друштвима ("Службени гласник РС" бр. 36/11... 5/15) прописано да предузетник може донети одлуку о наставку обављања делатности у форми привредног друштва, при чему се сходно примењују одредбе тог закона о оснивању дате форме друштва, а ставом 3. истог члана да се на основу одлуке из става 1. овог члана врши истовремено брисање предузетника из регистра привредних субјеката и регистрација оснивања привредног друштва из става 1. овог члана који преузима сва права и обавезе предузетника насталих из пословања до тренутка оснивања тог привредног друштва. Ставом 4. цитираног члана је прописано да након губитка својства предузетника у складу са ставом 3. овог члана то физичко лице остаје одговорно целокупном својом имовином за све обавезе настале у вези са обављањем делатности до тренутка брисања

предузетника из регистра. Имајући у виду да је пољопривредно добро "ВВ" ББ ... брисан из регистра услед промене правне форме у правну форму привредног друштва у "ВВ" ДОО ..., а да је тужба поднета 30.01.2015. године против туженог као физичког лица то произилази да тужени као физичко лице није пасивно легитимисан у овој правној ствари, па је потврдио првостепеног суда.

Овакво становиште нижестепених судова, по налажењу Врховног касационог суда се не може прихватити као правилно. Наиме, према члану 85. Закона о привредним друштвима ("Службени гласник РС" бр. 36/11... 5/15) прописано је да предузетник за све обавезе настале у вези са обављањем своје делатности одговара целокупном својом имовином и у ту имовину улази и она коју стиче у вези са обављањем делатности. Према ставу 2. цитираног члана предвиђено је да одговорност за обавезе из става 1. овог члана не престаје брисањем предузетника из регистра. Даље, према члану 92. став 1. цитираног закона прописано је да предузетник може донети одлуку у наставку обављене делатности у форми привредног друштва, при чему се сходно примењују одредбе овог закона у оснивању дате форме друштва, а према ставу 3. истог члана прописано је да приликом промене форме делатности, са предузетника на привредно друштво од тренутка оснивања привредног друштва исто преузима сва права и обавезе предузетника насталих из пословања до тренутка оснивања тог привредног друштва. Ставом 4. је прописано да након губитка својства предузетника у складу са ставом 3. овог члана то физичко лице остаје одговорно целокупном својом имовином за све обавезе настале у вези са обављањем делатности до тренутка брисања предузетника из регистра. Сходно цитираним прописима произилази, да иако је тужени изгубио својство предузетника у складу са ставом 3. члана 92. Закона о привредним друштвима, тужени као физичко лице је и даље остало одговорно за обавезе настале према трећим лицима а у вези са обављањем делатности до тренутка брисања предузетника из регистра. Нижестепени судови погрешно тумаче назначене одредбе сматрајући да тужени као ранији предузетник одговара за обавезе према трећим лицима, само до момента брисања предузетника из регистра. Моментом брисања предузетника из регистра и оснивања привредног друштва (кроз промену форме пословања), и физичко лице као ранији предузетник и новоосновано привредно друштво постају солидарни дужници за обавезе према трећим лицима, а које обавезе су настале у вези са бављењем делатности привредног предузетника до тренутка брисања предузетника из регистра. Значи, не може се прихватити став нижестепених судова да на страни туженог као физичког лица постоји недостатак пасивне легитимације.

Нижестепени судови су пошли од погрешне примене материјалног права, што је за последицу имало и непотпуно утврђеног чињенично стање, што је исходovalo доношењу незаконите одлуке. Наиме, на записнику о главној расправи пред првостепеним судом у предмету П 408/15 од 27.09.2016. године на другој страни је констатовано да "пуномоћник туженог изјављује да остаје код одговора на тужбу, с тим што доставља решење Привредног суда у Панчеву Ипв Ив 35/16 по ком је тужилац у овој правној ствари поднео предлог за извршење против "ВВ" ДОО ради принудне наплате дуга, а ради се о веродостојним исправама које су основ овог тужбеног захтева. Након тога, констатовано је да је примерак решења дат пуномоћнику тужиоца, а на истом рочишту су пуномоћници странака изјавили да немају питања за вештаке економске струке. Назначено решење привредног суда на које се позива пуномоћник туженог, а које је уредно уручено и пуномоћнику тужиоца, није пронађено у списима

предмета. Пуномоћник туженог је истакао да је предмет извршења по назначеном решењу принудна наплата по истом правном основу, тј. да се ради о истој правној ствари, што у току поступка није проверено. Нема доказа да ли је потраживање (ако се ради о истом правном основу) наплаћено, да ли је то решење о извршењу постало правноснажно и извршно. Чињеница да ли је против привредног друштва "ВВ" ДОО поднет предлог за извршење на основу веродостојне исправе, а које су основ тужбеног захтева по овом предмету и да ли је донето решење спроведено, тј. да ли је извршена наплата је од битног значаја за доношење одлуке у овој правној ствари, што је од стране нижестепених судова пропуштено да се утврди.

Из напред изнетих разлога применом члана 416. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић